

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 76.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790566544/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

III

Pour vous plaire chaste Emilie,
Je me consume nuit & jour
A filer le parfait amour;
Mais je vous avourai qu'un sentiment impie,
Quand je vois vos appas, se glisse dans mon coeur,
Le moral est chez moi tout voisin du physique;
Et malgré le respect de ma pudique ardeur,
Je ne me sens point fait pour l'amour platonique.

C.A. Demoustier.

Og alt dette er ikke nogen Drøm? spurgte Felix sig selv, da han sad paa et Tabouret ved Vinduesforfybningen. Nei, det er Skjæbnen, der atter har forkjælet mig ved at opfylde mine Ønsker. Jeg træder paa det bonede Gulv i den oplyste Sal, og ikke paa den tilrøgede Kneipes sandede Bræder; de unge Piger ere fine, fornemme Frøkener, og ikke – og hun, Emilie, den eneste, jeg har elsket, hun sidder mig saa nær, at jeg kun behøver at gaae to Skridt, – saa uforvaret, at jeg kunde trykke ti Kys paa hendes blottede Hals, maaskee tyve, inden hun skulde kunne rive sig løs, eller inden de Andre kunde komme hende tilhjælp. Gud veed om hun dog ikke tilgav mig. Dog tænk ikke derpaa; tak din Stjerne, der lod Dig leve og see. O, det er mere end fuldendt; denne simple Haarfletning er endnu smukkere end hendes Lokker sidst – hun har frygtet deres Indiscretion iaften da hun er *decolleté*, derfor har hun tvunget dem tilbage; – disse Øienhaar, der kaste lange Skygger ned over Kinden; dette Smil, – o, hun kunde kjøbe mit Liv for et saadant Smil. Og hvor hun spiller smukt; saa søde Hænder ere aldrig løbne over Tangenterne. Og saa kan jeg saa godt lide hun bruger Pedalen, den strammer Kjolen tæt om Knæet og røber mere af den henrivende Snørestøvle end vi arme Dødelige ellers faaer at see. – Mere end Snørestøvlen – ha, Guder lad mig døe!

Han lænede sig tilbage, men Gardinet gav efter, han tabte Ligevægten, og Tabourettet rullede hen under Pianoet, imedens Gardinet slog sig sammen efter ham.

Men Hr. Bearn, udbrod Emilie, der maatte tage Fodderne til sig;

har De ogsaa hørt denne Vals før, siden De absolut vil afbryde mig?
Men hvor er De dog herne?

Felix kom frem; hans Klæder viste, hvor han havde været, og hans Ansigt, at han ikke var langt fra at blive flau.

De troer ikke jeg hørte efter, Frøken, – o min Stol faldt blot fordi jeg vilde see ud af Vinduet. Jeg vilde see, om jeg ikke selv stod derne-
de og stirrede op imod de oplyste Vinduer, og misundte mig, der er
lykkelig nok til at see Dem spille.

Damerne fik ikke Leilighed til at lee; men Emilie var langt fra fornøiet med sin Tilbeder.

Gaae ind der, sagde hun, og tag de Noder, der ligge paa Etageren; deriblandt er der Noget, De kan synge for os.

Felix skyndte sig ind i det anviste Kabinet.

Men nu vilde Skjæbnen, at netop dette Værelse var taget i Besiddelse af Candidaten, der efter at man havde placeret hans stridbare Antagonist ved Spillebordet, igjen var tyet til sin Kjæreste, og med hende havde begivet sig derind, for ved en erotisk Discussion at styrke Kræfterne til nye æsthetiske. Felix, der under den sidste havde sid-
det med Ryggen vendt imod ham, blev nu høilig overrasket, ved at see ham og en ung Dame i en overmaade fortrolig Stilling; han skyndte sig at tage Noderne, idet han meget høfligt bad dem undskyldte sit ubeleilige Komme, samt forklarede sit Ærinde. Han kunde ikke nægte for sig selv, at Candidaten var steget betydelig i hans Øine ved den Omstændighed, at han saa godt benyttede Leiligheden, og han besluttede i sin Tjenstvillighed at tie fuldkommen stille med sin Opdagelse. Imidlertid havde hans Ansigt nær røbet ham, thi hans Lyst til at lee var større end at han ganske kunde betvinge den, og Emilie var ikke seen med at spørge hvorover han nu morede sig.

O, det er Intet, svarede han. Jeg tænkte blot paa, hvad Candidaten før fortalte os om det ethiske Element i Kjerligheden.

Da synes jeg virkelig ikke at det var saa morsomt, sagde Emilie.

Det kom af, Frøken, at De ikke fik Eftersætningen med.

Ja, jeg forstod ikke et Ord af hele Conversationen, tilstod Emilie; men lad os bare ikke begynde paa en lignende. Syng hellere denne Romance, det er noget vi alle forstaae.

Felix satte sig til Pianoet, og havde snart glemt Candidaten og den unge Dame, da Emilie, ved at reise sig og gaae henimod Kabinettet, pludselig erindrede ham derom. Han standsede midt i sin Sang, og